

То је такође важан извор уставног права који у неким земљама долази одмах из устава и њиме се регулишу поједина питања из уставне материје. Ту се најчешће ради о уговорима који регулишу поједина питања из уставне материје и то пре свега она која се тичу људских права. Такви међународни уговори се имплементирају у унутрашње право на прописан начин, путем тзв. ратификовања од стране највишег законодавног тела земље да би важили и производили правне последице.

г) Закони

По својој снази, иза устава и уставних закона (амандмана, анекса и др.) у стандардне изворе уставног права спадају закони. Њима се разрађују уставне норме, односно начелна решења садржана у уставу. Тако, рецимо, у уставу је утврђен изборни принцип, избор највиших органа власти и бирачко право грађана а законодавством, законима се регулише сам изборни систем, изборне јединице, бирачки спискови и друга питања изборног законодавства. Закон би представљао једно опште правило које важи за читаву врсту случајева или, још сажетије, то би била заповест државне власти која садржи једно опште правило и као таква се примењује на све случајеве једне врсте. Поред обавезности односно заповести коју садржи, закон се пре свега одликује општошћу, да је предмет закона увек општи, а не појединачни. Закон даље мора да се одликује и одређеношћу а то значи да у својој општости, апстрактности не сме да оде далеко да то доведе до потпуне неодређености већ мора да садржи и меру своје одређености у односу на предмет. Закон који не би имао такву одређеност би изгубио сваку везу са својим предметом па би се они који треба да примене закон нашли на мукама јер га не би разумели, не би могли правилно да протумаче јер не знају на које конкретне случајеве да га примене. Закон на крају треба да има и унутрашњу моралну вредност и праведност, да поштује и садржи етички принцип једнакости, да буде једнак за све. Законима који се односе на уставну материју се регулише организација и поступак рада појединих органа државне власти и то би била посебна врста тзв. органских закона (нпр. закон о судовима, влади и др.) Постоје и закони који задиру у сферу људских слобода и права и то тако да се њима регулише начин њиховог вршења. Такви су рецимо закони о штампи, слободи удруживања, радним односима и др. и они не смеју да ограничавају та уставом призната права, већ само да омогуће њихово остваривање у складу са уставом, да конкретизују та уставом